

SALİH UYAN

ACAYİP İŞLER TAKIMI

„GÜLMEK VAR“ DÖNMEK YOK!

Sosyaliz, sorumluyuz,
ama birazcık
sorunluyuz...

CARPE
DIEM

ACAYIP İŞLER TAKIMI

Acayip İşler Takımı
Anca Beraber Kanka Beraber

Yazar: Salih Uyan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 237
Edebiyat Kitaplığı / Genç Kurgu
1. Baskı, İstanbul, Ocak 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

ISBN: 978-605-144-201-3

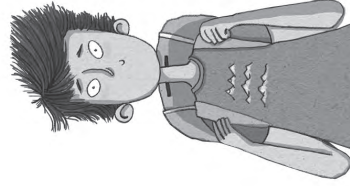
Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 45585

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Çok acayip bir maceraya
hazır mısın?

Kalk Artık Efe!

Başımı cama dayamış, camın önünden bir hayal gibi akan kırmızı tuğlalı iki katlı evleri, garaj kapılarına yazılmış rengârenk grafiti yazıları, pek hayat belirtisi olmayan düzenli mahalleleri seyrediyordum...

Yanımda Kürşat, Şeref ve Erkan vardı. Bahadır ayakta dikiliyordu.

Kimsenin yüzü gülmüyordu. Niçin bu kadar asabi olduğumuzu düşündüm. Dönüp vagondaki diğer yolculara baktım. Herkesin yüzü asıktı ve kimsenin gözü kimseye değmiyordu.

Tekrar cama döndüğümde Londra'nın griye çalan şehir rengi birden kapkara oldu. Vagonun içinde çıt çıkmıyordu. Loş ortamda, gözlerimi kısarak tam önümde dikilen Bahadır'ın yüzüne baktım.

“Tünele girdik” diye fısıldadı Bahadır.

Metro, tüneline kapkara rengini emerek büyük bir hızla yoluna devam ederken, kulakları sağır eden bir gürültü doldu vagonun içine. Őiddetle sarsıldığını hissettim.

Ve Bahadır'ın yerinden uçarak kırılan camdan fırladığını gördüm.

Herkes onlarca farklı dilde bağırmaya başlamıştı. Arada Türkçe, "İmdaat, yardım edin!" seslerini de duyuyordum. Demek ki bizden başka Türkler de vardı metroda.

Dönüp yanımda oturan Şeref'e baktım panik halde. Şeref gülüyordu.

"Kamera Őakasıdır oğlum" dedi.

“Böyle kamera şakası mı olur ya?” dedim, “Çocuk uçup gitti resmen camdan.”

“Yemezler oğlum! Bahadır da ekipten bence.”

“Sen kafayı mı yedin Şeref? Çocuk uçtu gitti!” dedim ve diğer insanlara dönüp “Yardım edin! Arkadaşımız dışarı uçtu!” diye bağırdım oturduğum yerden.

Bu sırada bir sarsıntı daha oldu ve metro tıslayarak durdu. Şeref ve Kürşat ayağa fırlayıp, “Haydi, çıkalım bu cehennemden!” diye bağırdılar koro halinde.

“Oğlum, ne cehennemi? Hani kamera şakasıydı?” dedim gülmeye çalışarak.

Şeref artık gülmüyordu. “Haydi dostum, yapabilirsin!” diye bağırdı elimden tutarak.

Şeref’in üzerinde kirli bir atlet, alnında kan izi vardı. Yüzünü bir ünlüye benzetecektim ama çıkaramadım. Uzaklardan bir yerden aksiyon filmlerindekine benzer bir müzik sesi geliyordu.

Şerefin ellerinden destek alıp kalkmaya çalıştım ama ayaklarım beton gibi ağırlaşmıştı.

“Kalkamıyorum” dedim kan ter içinde, “Ayaklarım tutmuyor!”

Bu sırada bastonuna yüklenmiş, zorlukla ayakta duran yetmiş yaşlarındaki İngiliz kadın eğilip kulağıma, “Kalk artık Efe!” diye bağırdı, “Kalk hadi, uçağı kaçıracaksın!”

Bu kadın benim ismimi nereden biliyor diye düşünürken kadın bastonuyla omzumu dürtmeye başladı.

“Çek şu bastonu, canımı acıtıyorsun!” dedim ve gözlerimi açtım.

Annem başucumda dikilmiş, elleriyle omzumu de-
lecekmiş gibi bastırıyordu.

“Ne yatmasını biliyorsunuz ne kalkmasını!”

Yatakta doğrulup çapak dolmuş gözlerimi aralama-
ya çalışarak duvardaki saate baktım. 04:25.

Saat dörde kurduğum cep telefonumdan ‘Görevimiz Tehlike’ filminin melodisi çalıyordu. İçimden, “Bir daha alarm için bu melodiyi kullanırsam ne olayım!” diye söylenerek yataktan kalktım. Rüyamı bir aksiyon filmine çeviren belki de bu alarm sesiydi.

Annem, “Sabahın yedisinde uçak mı olur ya? Gece-
nin bir vakti havaalanına gideceğiz!” diye kendi ken-
dine söyleniyordu.

“Anne, çok kötü bir rüya gördüm” dedim banyoya
doğru yürürken.

“Ya kalkamazsam diye o kadar panik yaparsan ola-
cağı o zaten” dedi annem. Valizimin fermuarını ka-
patmaya çalışıyordu. “Pasaportunu valizin ön gözüne
koydum. Sakın unutma!”

Yüzümü yıkayıp odaya geri döndüm.

“Anne, İngiliz bir kadın kalk artık diye bağıırıyordu
metroda bana. Senmişsin meğer?”

“Sağ ol Efe. Bir İngiliz olmadığım kalmıştı zaten.”

Annem kendisini söylenen her türlü cümleyi eleş-
tirme moduna almıştı.

Bir önceki gün aldığım yeni sarı renkli gömleğimi üzerime geçirirken gülümsedim. Uçan Bahadır, gülen Şeref, Türkçe konuşan İngiliz kadın ve tutmayan ayaklarım...

Acaba rüyasında benim kadar saçmalayan başka bir insanoğlu var mıydı dünyada?

Babam çoktan hazırlanmış, ayakkabılarını giyiyordu.

“Saat altıda buluşacaksınız grupla. Acele edin!”

Pantolonumu giydim ve valizimi alıp kapıya doğru yürüdüm. Yıllardır hayalini kurduğum İngiltere mace-rası başlıyordu...

İki hafta boyunca harika vakit geçirecek, yeni şehirler görecek, farklı ülkelerden onlarca insanla tanışacaktım.

İngiltere’de neler yaşayacağımı bilmeden, içimden taşan sevinci ve coşkuyu bastırmaya çalışarak bahçe kapısına doğru sekerek yürüdüm.

Arabanın farları şehrin yorgun caddelerini aydınlatırken, başımı cama dayayıp hayallere daldım...

Üç Ay Önce...

“Ne varmış konferans salonunda? Eğitim semineri falan mı?”

Kürşat yuvarlanarak gelen bir voleybol topunu sağ ayağının topuğuyla havalandırıp kafasında sektirdi ve topun geldiği yöne doğru sert bir şut çekti.

“Bilmiyorum. Sonuçta ders kaynadı işte. Ne olduğu o kadar da önemli değil.”

“Voleybol topuna ayakla vurmayın oğlum!” diye bağırان beden eğitimi öğretmeninin sesini duyunca hiç şaşırmadık. Çünkü Tamer Hoca bu tür illegal top temaslarını hiç kaçırmazdı. Nasıl oluyor bilmiyorduk ama voleybol topuna bir ayak temas ettiği an Tamer Hoca’nın sesi hemen orada yankılanıyordu.

Kürşat, Tamer Hoca’ya doğru dönüp, ‘pardon hocam’ der gibi bir özür hareketi yaparken, “Kesin alarm var bu topta!” dedi fısıldayarak.

Zemin baştan başa beton olmasına rağmen, baharın en iyi hissedildiği yer okul bahçesiydi. Nisan ayı, baharın tüm güzelliklerini önce okul bahçelerine dolduruyor sonra şehrin farklı yerlerine dağıtıyordu sanki.

Aylarca okul koridorlarında mahsur kalan öğrenciler güneşle kucaklaşıyor, karneye daha bir sürü hafta olmasına rağmen herkes tatil havasına giriyordu.

Ben de bir ay kadar önce aldığım ama yağmur çamurdan dolayı annemin bir türlü kutusundan çıkarıp özgürlüğüne kavuşturmadığı beyaz spor ayakkabılarımı bu sabah nihayet giyebilmiştim.

Konferans salonuna girince her zamanki gibi sol arka köşeye doğru tırmandık. Ve merdivenlerin tepesinde mevzilenmiş müdür yardımcısı Zeynep Hoca her zaman olduğu gibi ellerini havaya kaldırarak, “Önleri dolduralım beyler!” diye bağırırdı.

Kürşat, “Otobüste arkayı doldur. Konferans salonunda önü doldur. Sınavlarda boşluk doldur. Bu ne ya!” dedi.

Kürşat’ı duymamış gibi yaptık çünkü yaptığı espri-
lilere gülmeyince bozuluyordu. Gülünce de daha da
çoşup kötü esprilerine devam ediyordu.

Kös kös ön tarafa doğru yürüdük. Biz koltuğa yerleştiğimiz anda İngilizce bir müzik parçası çalmaya başladı. Ve ardından İngilizce öğretmeni Ömer Hoca elindeki mikrofonla ses kontrolleri yaparak sahnenin arkasından çıkıverdi.

“Se, se, tı, kı, test, ses kontrol, bir, iki üç...”

Konser hazırlığının son aşamalarındaki bir assolist gibi hazırlıklarını bitiren Ömer Hoca, enerjik sesiyle konuşmaya başladı:

“Arkadaşlar, niçin burada olduğunuzu biliyor musunuz?”

Hocaların yaptığı en büyük hata, konferans salonunda öğrencilere hitaben soru cümlesi kurmalarıydı. Çünkü öğrenci milleti böyle bir fırsatı kaçırmıyor, espriler havada uçuşuyor, hoca yaptığı hatanın farkına vararak salonu susturmaya çalışsa da en az üç dakika uçup gidiyordu.

Ne olduğu anlaşılamayan yüzlerce komik veya komik olduğu düşünülen cevap, konferans salonunu inletirken, Ömer Hoca konuşmaya devam etti:

“İngiltere’de yaz kampı için bir tanıtım programı izleyeceğiz şimdi hep birlikte. Kamp programını düzenleyen şirketin yetkilisi arkadaş aramazdı. Şimdi Ercüment Bey’i konuşmasını yapmak üzere sahneye davet ediyorum.”

Ercüment Bey ceketinin önünü zorlukla iliklemeye çalışarak sahneye çıktı ve konuşma başladı...

İki haftalık bir kamp programı varmış. Onlarca farklı milletten öğrenciyle birlikte Londra’da bir dil okulunda eğitim görecekmışiz. İsteyen okulun yurdunda, isteyen aile yanında konaklayacakmış. Cambridge ve Oxford gibi önemli şehirlere geziler varmış. Falan filan...

Yaklaşık yarım saatlik sunumun ardından konferans salonunun lobisindeki broşürlerden birer tane alıp tekrar sınıflara yollandık.

Bahçede yürürken Şeref, “Nasıl bir okulda okuyoruz beyler ya?” dedi, “Geçen hafta Cumalıkızık gezisinin tanıtımını yaptılar. Bu hafta Londra. Resmen kültür şoku yaşıyorlar adama.”

“Sende kültür olmadığı için şok falan yaşamazsın Şeref” dedim.

“Yok abi! Ben tam bir kültür mantarıyım.”

“O ne?”

“Kültür mantarı işte. Duymadın mı hiç? Çok kültürlü olanlara denir.”

“Şeref, kültür mantarı bildiğin bir mantar çeşidi. Öyle bir kullanım da yok! Atıyorsun.”

Sonra adımlarımı hızlandırıp okula girdim. Çünkü Şeref’le kavramlar, deyimler ve atasözleri üzerine tartışmak insanı hayattan soğutuyordu.

Sırama oturduğum anda Bahadır, “Beyler, ben gidiyorum bu yaz İngiltere’ye” dedi kendinden çok emin bir şekilde.

“Ben gelemem” dedim, “Bizimkiler liseye başlamadan önce hayatta izin vermeyiz diyorlar.”

Millet kahkaha atmaya başlayınca uyandım. Doğru ya! Liseliydim artık. Birden beynimde bir şimşek çaktı.

Ve o gün eve gidene kadar da şiddetini artırarak çıkmaya devam etti...

İkna Çalışmaları

“Oğlum, biz sana liseye gidene kadar dedik. Lise bire gidene kadar demedik ki. Sonuçta lise dört sene.”

“Baba, yapma ya! Liseye kadar gidemezsin cümlesi, lise başlayınca gidebilirsin anlamını içeriyor.”

“Bana dilbilgisi dersi verme Efe. Hem iki haftada İngilizce mi öğrenilirmiş?”

“Baba, sadece İngilizce olayı değil. Yeni kültürlerle tanışacağım. Asıl amaç kültürlenmek yani.”

“Oğlum, İstanbul kültür başkenti. Her kültürü bulabilirsin burada. Git Sultanahmet’e, istediğin kadar kültürlen.”

Babam kendi cümlesine gülmeye başlayınca yeniden ümitlendim.

“Baba, lütfen ya! Bak bizimkiler de gidiyor!”

Annem, “Kim sizinkiler?” dedi gözünü televizyondan ayırmadan.

“Bahadır falan” dedim.

Annem, “Falan?” diye zorladı.

“Yani Şeref ve Kürşat da gelebilir işte. Belki Erkan da... Onlar da bu akşam ailelerini kandırmaya çalışacaklar.”

Annem kafasını sert bir şekilde televizyondan çevirip bana bakınca, ettiğim lafın ne büyük bir gaf olduğunu anladım.

Oluşan sessizlikte boğazımı temizleyip, “İkna etmeye çalışacaklar yani. Lafın gelişi işte” dedim.

Babam güldü. “Bilinçaltın konuşuyor Efe. Sana kanmaya hiç niyetim yok. Kusura bakma. Kaç paraymış bu?”

Babam bir yandan direniyor, bir yandan ümit vermeye devam ediyordu. Hızlı bir şekilde rakamı söyledim. Daha önceden tecrübem vardı. Para miktarını hızlı ve önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi söyleyince miktarı azalır gibi oluyordu. Babam hemen gözlerini kapatıp söylediğim rakamı kafasından Türk lirasıyla çarpmaya başladı.

“Baba, yapma! Sakın Türk lirasıyla çarpma! O yanlış olur!”

“Niye oğlum, ben maaşımı sterlin olarak alıyorum da benim mi haberim yok?”

“Hayır da çarpma işte. Çarpınca çok gibi gözüktüyor.”

Annem de gülmeye başladı. “Efe, zorlama oğlum” dedi, “Bu yaz Antalya’ya falan gideriz birlikte. Benim aklım sende kalır hem. Elin İngiltere’inde ne yersin ne içersin. İnan olmaz. Ayy, bak düşününce içim fena oldu.”

“Anne, sen düşünme lütfen. Baba, sen konuşmaya devam et.”

Babam televizyona dönmüştü. Konunun kapanmasını hiç istemiyordum. Ama bıktırmadan, alıştırma alıştırma gitmek de gerekiyordu.

“Neyse, siz bu gece bir düşünün. Yarın tekrar konuşuruz” dedim hüzünlü bir ses tonuyla.

“Artiste bak ya” dedi babam, “Hangi şehirdeymiş kamp?”

İşler yolunda gidiyordu. Babamın sorduğu soruları çok ağırbaşlı bir şekilde cevapladım. Sonra da “Çok geç oldu. Ben yatıyorum” deyip odama gittim. Salondan çıkarken başımı hafif öne doğru eğmeyi ihmal etmedim tabii.

Telefonun ekranına düşmüş bir sürü mesaj vardı. Heyecanla açıp baktım. Bahadır kesin gidiyordu. Şeref ve Erkan ümit vaat ediyordu. Kürşat defteri kapatmıştı.

Olsun. Bir eksikle de gitsek fena olmazdı. Yatağa uzanıp Londra hayalleri kurarak gözlerimi kapattım.

Babamı biraz tanırıyorsa, izin verecekti. Yoksa bu kadar soru sormazdı. Sonraki gün annem üzerine çalısacak ve onu ikna etmeye uğraşacaktım.

Allahtan ablam yoktu. Üç gün önce üniversitenin bir projesi için İzmir’e gitmişti. O da olsa, kesin bu kamp olayında sırf gıcıklık olsun diye annem ve babamın yanında olurdu.

Karar vermek için iki haftamız vardı. Daha doğrusu babamın karar vermesi için...

Yoksa ben kararımı çoktan vermiştim.

Gidiyoruuuuuumm!

Olayı bizimkilere açmamdan sonraki üç gün çok başarılı geçti.

İkinci gün anneme yabancı dil öğrenmenin öneminden, dil öğrenme amacının konuşmak olduğundan, Türkiye’de verilen eğitimde konuşmanın çok ihmal edildiğinden falan bahsettim. Annem “Yemezler Efe!” türünden bir yüz ifadesi takınsa da konuştuklarımdan etkilendi. Ama yine de hiç yorum yapmadı.

Aynı günün akşamı babam gelince hep birlikte salonda oturduk. Ablam gelmeden ikna programına hızla devam etmeliydim. Ama konuya bir türlü giremedim.

Bir ara televizyonda Amerika ve Kuzey Kore arasında yaşanan gerginlikle ilgili bir haber çıktı.

“Amerika başkanı iyice azıttı ya!” dedim babama dönerek.

“Sorma, adam dünyanın başına resmen bela oldu.”

“Adamlar birçok konuda bizden ileride olunca ellerine güç geçiyor işte” dedim, “Bizim yapmamız gereken çok çalışmak ve başarılı olmak. Yoksa eleştirmekle bir yere varamayız.”

Annem şaşırmış bir şekilde bana bakıyordu. Bu tür konuşmalarına pek alışkın değildi. Babamın yüzünde de garip bir gülümseme vardı. Ama umursamadım.

“Sonuçta her Türk genci, bizim kültürümüzü ve değerlerimizi yabancılara anlatmak zorunda. Bunun için de yabancı dil şart.”

Babam kahkahayı koyuverdi.

“Konuya nereden gireceksin diye bekliyordum ama bu kadar amatör bir hareket ummuyordum Efe.”

“Niye amatör ya! Gayet iyi bağladım bence.”

Annem anlamamıştı.

“Neyi bağladınız?” diye sordu babama.

“Bu çocuk bir şeyi kafaya taktı mı çekilmez oluyor. Neyi bağlayacağız? Her konuyu İngiltere yaz kampına bağlamaya çalışıyor işte.”

Sonra biraz durup, “O zaman sana İngilizce kitaplar alalım. Her gün mutlaka bir saat oku. Kısa zamanda büyük gelişme olur” dedi babam.

“Baba, var mı düşüncelerinde bir değişiklik?” diye sordum.

“Yok” dedi babam çok ciddi bir yüz ifadesiyle, “Hiçbir değişiklik yok.”

Acayip İşler Takımı
Gölmek Var Dönmek Yok!

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Isobel Lundie
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 243
Genç Kurgu / Mizah-Macera
1. Baskı, İstanbul, Haziran 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
[instagram/carpediemkitap](https://www.instagram.com/carpediemkitap)
[facebook.com/carpediemkitap](https://www.facebook.com/carpediemkitap)

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 45585

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SUYUN KALDIRMA KUVVETİ

“Anne, bir bardak su getirebilir misin gelirken?”

“Oğlum, odanda kuyu var. Hâlâ su mu istiyorsun?
İç işte oradan.”

Yanlış mı duydum acaba diye bağırdım içeri doğru:

“Anlamadım!”

Ama annem yine aynı cümleyi söyleyince kalkıp etrafa bakındım. Odamda farklı bir şey gözükmüyordu.

“Burada kuyu falan yok anne!” diye bağırdım tekrar.

“Masanın altına bak!”

Eğilip masanın altına baktım ve üzerinde yuvarlak halkası olan metal bir kapak gördüm.

Kapağa ulaşabilmek için masayı biraz itmeme gerekiyordu.

Sırtımı duvara dayayıp ayaklarımla masayı itince kapak ortaya çıktı. Eğilip halkadan tuttum ve kendime doğru çektim.

Kapak gıcırtyla açılırken aşağıya doğru uzanan simsiyah boşluktan odaya yosun ve küf kokan bir rüzgâr doldu. İçim titredi.

“Anne, su getirmek bu kadar mı zor ya?” diye bağırdım tekrar içeri. “Odama kuyu açtırmak nedir?”

Annem hiçbir şey söylemedi. Aşağıya sallandırmak için bir kova ve ip aradım ama hiçbir şey gözükmüyordu.

“Anne sorması ayıp, bu kuyudan suyu nasıl çekeceğim?”

“Suyu çekmeyeceksin Efe, sen suya gideceksin.”

“Nasıl ya?”

“Yürüyerek. Kenarda merdivenler var.”

Masanın çekmecesinden babamın hediye olarak aldığı el fenerini aldım ve yakıp aşağıya doğru tuttum. Yoğun ışık, simsiyah bir girdaba benzeyen boşlukta titreyerek dolaşırken, gerçekten de kuyunun kenarında aşağıya doğru uzanan tahta basamakları gördüm.

Feneri dişlerimin arasına sıkıştırıp ayaklarımı aşağıya doğru sallayıp inmeye başladım. Derine indikçe hava daha çok soğuyordu. Bir bardak su için çektiğim çile inanılır gibi değildi.

Yarım saatten fazla indiğim halde hâlâ kuyunun dibine ulaşamamıştım.

Bu arada susuzluğum iyice artmış, resmen dilim damağıma yapışmıştı.

“Ah be anne” diye söylendim, “Bu kadar derin kuyu kazılır mı ya? Bari ip koysaydınız!”

Bu arada sol ayağıım birden boşluğa geldi. Eğilip baktım ve basamakların bittiğini gördüm. Ama hâlâ altım boşluktu. Yani dibe gelmemiştim. Kapkaranlık ortamda kara kara ne yapacağımı düşünürken aşağıdan bir ses geldi:

“Kanka, atlayacaksın oradan! Tahta kalmayınca mecburen merdiveni erken bitirdik.”

Feneri zorlukla elime alıp aşağıya doğru tuttum ve Bahadır’ın kafasını gördüm. Yüzü gözü simsiyahtı ve elinde bir kazma vardı.

“Oğlum, ne yapıyorsunuz burada siz?” diye bağırdım.

“Sorma kanka! Bir aydır kazıyoruz ama hâlâ suya ulaşamadık” dedi Bahadır.

“Başka kim var?”

“Herkes burada!”

Feneri biraz dolaştırdınca Kürşat, Şeref ve Erkan’ı da gördüm. Onlar da büyük bir hızla toprağı kazıyorlardı.

“Haydi atlasana! Yardıma ihtiyacımız var zaten. Beş kişi daha rahat kazarız.”

“Size kim kazın dedi bu kuyuyu?”

“Annen!”

“Annem mi?

“Aynen!”

Annem, en iyi arkadaşlarımla iş birliği yapmış, resmen birlikte kuyumu kazıyorlardı.

“Oğlum, ben susuzluktan ölüyorum ya! Su içmeye gelmiştim!”

Bu sefer “Su içmek öyle kolay değil” diye bağırdı Erkan, “Önce hak edeceksin.”

“Ben çıkıyorum” diye bağırp hızla basamakları tekrar çıkmaya başladım. Çünkü atlarsam suyu bulana kadar kazmak zorundaydım ve o kadar dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim.

Bir süre tırmandıktan sonra kafam küt diye bir şeye çarptı ve durdum. Kapağa gelmiştim ama açık değildi. Elimle ağzımı yoklayıp feneri aradım. Yoktu. Herhalde çıkarken düşürmüştüm. Kapağı zorladım ama açamadım. Büyük bir panikle kapağı yumruklamaya başladım.

“Anneee, ben sıkıştım kaldım burada. Kapak kapanmış. Açın şunu!”

Hiç ses gelmedi. Ne yapacağımı düşünürken bu sefer aşağıdan cıgıllıklar yükseldi.

“Bulduk, suyu bulduk!”

Birden rahatladım. Burada sıkışmış kalmıştım ama en azından su içebilecektim. Tekrar hızla aşağıya doğru inerken aşağıdan fışkıran suyun damlaları yüzüme gözüme çarpmaya başlamıştı.

Dilimi çıkarıp yüzüme çarpan damlaları yalamaya çalıştım. Çünkü susuzluktan ölmek üzereydim. Bu sırada aşağıdan kahkahalar geldi. Ama gülen kişi bir kızdı.

“Kanka, aşağıda kim var ya?” diye bağırdım tekrar.

“Biz varız işte” diye bağırdı Şeref, “Başka kimse yok.”

Yüzümdeki buz gibi suyun damlalarını yalamaya çalışırken, “İyi de kız sesi geliyor” dedim.

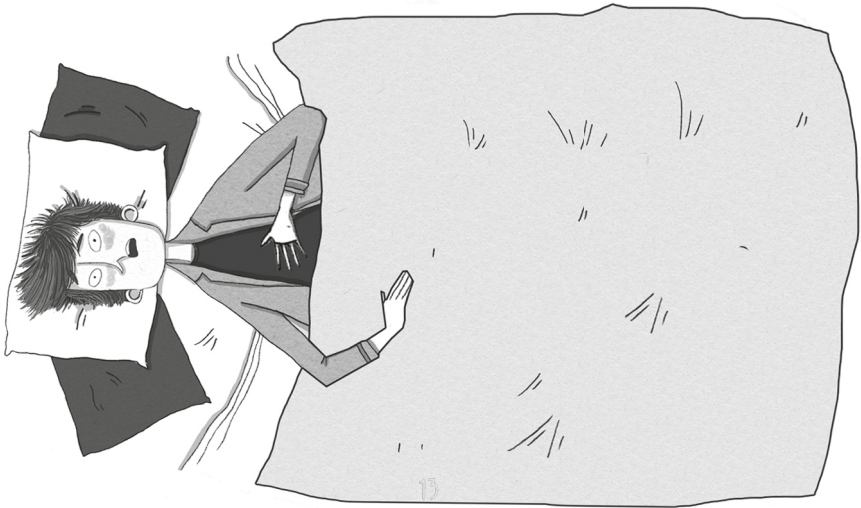
Birden vücudumda bir uyuşma oldu. Ellerimle basamağa sıkı sıkı yapışmaya çalıştım ama beceremedim. Önce sağ elim düştü aşağı. Tek elimle biraz dayandıktan sonra onu da bıraktım ve çığlık atarak düşmeye başladım.

“Ne bağıırıyorsun be? Sakin ol!”

Demin kahkaha atan kız konuşuyordu galiba.

“Kalk, boşaltacağım suyu kafana ha!”

Gözümü açınca ablamın yüzünü gördüm. Elindeki bardağı yana doğru eğmiş, tepemde duruyordu.

Panik içinde çalışma masamın oraya baktım. Altta kapak falan gözükmüyordu. Derin bir nefes aldım. Konuşmaya çalıştım ama beceremedim. Boğazım kup-kuruydu ve acayip susamıştım.

“Oğlum, sen ne komik bir şeysin ya!” dedi ablam, “Gıcık olursun diye yüzüne su damlattım. Kedi gibi bütün damlaları yaladın. Gülmekten öldüm ya!”

“Sendin değil mi o gülen? Şu suyu ver bana” dedim zorlukla ve uzanıp ablamın elinden yarısı dolu bardağı kapıp bir dikişte bitirdim.

Bu sırada annem daldı odaya.

“Efe, kalkmadın mı sen daha?”

“Kalkıyorum anne. Çok korkunç bir rüya gördüm. Bir kuyudaydım ve çıkamıyordum.”

“E normaldir” dedi annem, “Kaç gündür kuyularla yatıp kalkıyorsunuz. Rüyalar tersine çıkar. Kuyudan çıkamamışsın ama inşallah yarışmadan alnınızın akıyla çıkarsınız.”

“İnşallah” dedim içimden. Sonra kalkıp bardağın dibinde kalan suyu ablama fırlatıp banyoya gittim. O da arkamdan bir terlik fırlattı. Koridorda kıvrak bir manevrayla terlikten kurtulup kendimi banyoya attım.

Haftalardır hazırlandığımız proje yarışmasıyla ilgili oylama bugün yapılacaktı.

Bu yüzden acayip gergin, sabırsız ve heyecanlıydım.

İKİ HAFTA ÖNCE

Kürşat koşarak kantine girdi. Masaların arasından zorlukla geçerek yanımıza geldi. Çok heyecanlı görünüyordu.

“Gördünüz mü beyler?”

Şeref, “Gördük” dedi.

“Neyi?” dedi Kürşat.

“Sorduğun şeyi işte.”

“Ne sorduğumu nereden biliyorsun?”

“Madem bilmediğimi biliyorsun, niye biliyormuşum gibi konuya balıklama dalıyorsun?”

Elimi kaldırıp olaya müdahale ettim. Bizimkilerin normal bir diyalog kuramadığını biliyordum ama o gün bunu pek kafam kaldıracak gibi değildi.

“Ya, saçmalamayı bırakıp normal diyalog kurabilir misiniz? Ya da yan masaya geçin.”

Kürşat ellerini havaya kaldırıp, “Hey, sakın ol bakalım dostum!” dedi Hollywood ağzıyla, “Bugün herkes ters taraftan kalkmış olmalı. Pekâlâ, ben şimdi filmi geri sarıyorum. Bu sahneyi tekrarlayalım.”

Sonra geldiği yerden yine hızlı adımlarla yürüyüp kantinden çıktı. Birkaç saniye sonra tekrar girip masaların arasından geçip yanımıza geldi.

“Okulun kapısına asılan sosyal sorumluluk proje yarışmasıyla ilgili afişi gördünüz mü?”

“Hayır, görmedik” dedi Şeref, “Neymiş?”

“Bu sene okulda bir sosyal sorumluluk projesi yapılacmış. İsteyen projesini sunacak, oylama sonrasında birinci olan proje uygulanacmış. Projenin teması, Afrika’ya yardım olacacmış. Ne dersiniz? Katılalım mı?”

“Sosyallik konusunda sıkıntı yok ama sorumluluk bize uymaz” dedim Kürşat’a.

“Öyle deme Efe” dedi heyecanla. Hâlâ ayakta dikiyordu. “Afişi gördüğümde beri aklıma deli projeler geliyor. Anlatsam kafayı yersiniz.”

“Anlatma o zaman!” dedim.

Kürşat acayip sinir olmuştu.

“Ben de sosyal sorunlu adamlara sosyal sorumluluktan bahsediyorum ya!” dedi ellerini iki yana açarak.

Erkan’la Şeref de hiç ilgilenmemişlerdi konuyla.

Erkan, meyve suyunun dibinde kalan birkaç damlayı çekebilmek için garip sesler çıkararak pipeti zorluyordu. Şeref ise bileğine bir şeyler çiziyordu.

Kürşat tam yeniden bir şeyler söyleyecekken zil çaldı. Koşarak sınıfa gittik. Ders tarihi. Ve işin kötüsü Tahsin Hoca derse girer girmez proje yarışmasından bahsetmeye başladı.

Tahsin Hoca öyle iştahlı anlatıyordu ki konu birden çok ilgimizi çekti.

Tabii bu arada Kürşat da kafasını çevirip “Ya, gördünüz mü, ben size demiştim oğlum, beni takmadınız ama hocayı öyle gözlerinizi açmış dinliyorsunuz!” der gibi bakıyordu.

Bu nasıl bir bakış ki içinden bu kadar cümle çıkmış diye şaşırabilirsin.

Ama şaşıрма! Çünkü Tahsin Hoca yarışmadan bahsederken, gerçekten de Kürşat’ın yüzündeki tüm kaslar senkronize bir şekilde oynuyor, biraz önce söylediğim tüm cümleleri kurmaya yetecek kadar mimik yapabiliyordu.

Bir ara Tahsin Hoca kızıp bağırırdı.

“Kürşat, oğlum. Sen niye arkaya dönüp garip hareketler yapıyorsun? Ön dönüne!”

Tahsin Hoca’nın bu dil sürçmesi üzerine sınıfta birkaç kişi kıkırdadı. Ama ben kendimi tutup gülmedim. Çünkü bir keresinde Kürşat’a “Oğlum, yaka şu kapanı!” dediğinde güldüğümüz için az daha dayak yiyecektik.

Kürşat önüne döndü ama konuyu uzatmaya niyetliydi.

“Hocam, ben bu projeden bahsetmiştim arkadaşlara. Hiç takmamışlardı. Şimdi siz anlatırken ilk defa duymuş gibi dinliyorlar da. Ona gıcık oldum.”

Bu sefer ben ve ekibin geri kalanı, “Kürşat, kaşınıyorsun ama ha!” der gibi baktık.

Kürşat da “Ne oldu? Hoşunuza gitmedi, değil mi?” der gibi baktı.

Bu sırada Tahsin Hoca “Yeter! Bakışıp durmayın artık! Yoksa fena olacak!” der gibi bakınca, hepimiz anlamış gibi önümüze baktık.

Zil çalınca Kürşat ışınlanmış gibi yanıma geldi.

“Abi, ne diyorsun? Atalım mı bir proje?”

“Kürşat, bu nedir ya!” dedim, “Proje mi yapıyoruz, langırt mı oynuyoruz? Atalım mı bir proje nedir?”

“Kelimelere takılma abicim. Yapalım bir proje diyorum işte. Ben acayip sıkılıyorum birkaç haftadır.”

“İyi de can sıkıntısı gidermek için sosyal sorumluluk projesi yapılmaz ki be Kürşat!”

Şeref gülmeye başlamıştı.

“Ben hiç girmeyelim bu işe derim Efe. Hiç bize göre değil. Biz elimizi attığımız yeri kuruturuz. Afrika zaten kupkuru memleket! Daha çok kurutmaya gerek yok!”

Erkan ve Bahadır da yanımıza gelmiş bizi dinliyordu.

Kürşat hariç kimse bu işe gönüllü değil gibi gözükiyordu. Ama yine de herkes düşünceli gözlerle birbirine bakıyordu.

“Bir dakika ya!” diye bağırdım, “Bu sahne benim pek hoşuma gitmedi. Biz ne zaman böyle bir araya gelsek ve ne zaman siz böyle birbirinize bön bön baksanız, biz soluğu börekçide alıyoruz. Ve sonra yine hiç olmadık bir maceraya atılıyoruz.”

“Yok yok” dedi Erkan, “Bu sefer böyle bir şey olmaz. Çünkü biz gerçekten sosyal sorumlulukla ilgili bir projeyi beceremeyiz. Bu konuyu bir daha açmayın bence. Börekçiyi falan da unutun!”

İKİ SAAT SONRA

“Selim Abi, ben bir ıspanaklı daha alabilir miyim?”

“Bahadır yeter!” dedi Şeref, “Afrika’daki çocuklara yardım etmek için bir araya geldik. Afrikalı bir ailenin bir aylık hamurunu yedin ya!”

Bahadır hiç umursamadan masaya bırakılan böreğe ilk çatalı salladı.

Sonra da ağzındaki sıcak böreği zorlukla çevirerek soğutmaya çalışırken, “Bence biz niye hep saçma sapan olaylar yaşıyoruz biliyor musunuz?” dedi, “Börekçide buluşup plan yaptığımız için.”

“Bence haklı” dedi Kürşat, “Börekçide yapılan plandan hayır mı gelir? Hakikaten, biz niye burada yapıyoruz bu işi ya?”

“Çünkü genelde şöyle oluyor” dedim, “Haydi, bir yere gidip bir şeyler içelim, bir yandan da konuşuruz diyoruz. Tam bu noktada Bahadır biraz midesinin kazındığını ve kuru kuru çay içemeyeceğini söylüyor. Sonra bir şeyler yiyelim diye bizi ikna ediyor. En son börekçiye geliyoruz ve burada çay olduğu için başka bir yere de gitmiyoruz.”

Şeref, “Nasıl bir kazıntıysa? Yıllardır geçmedi” dedi, “Hem çay kuru kuru nasıl içilir, onu da anlamış değilim.”

Bahadır sinirlenmişti. “Benimle uğraşmayın ya!” diye bağırdı, “Şurada birkaç dilim börek yiyeceğim, boğazıma dizdiniz!”

“Bahadır” dedi Şeref, “Senin o boğazına dizilen börekleri uç uca eklese rekorlar kitabına gireriz.”

Erkan kahkahalarla gülerken, “Yeter artık ya!” dedi, “Atışıp durmayın. Ama gerçekten de börekçide yapılan plandan hayır gelmiyor. Hani şöyle lüks bir kafe olur, laptopları açarız, elimizde karton bardakta latte falan... İşin bir ciddiyeti olur yani. Şeref karşımda böreğe pudra şekeri ekerken nasıl konsantre olmamı bekliyorsunuz?”

Şeref böreklerin üzerini bembeyaz şekerle kaplamıştı. “Bana geldi sıra değil mi?” dedi, “İşinize bakın aslanım. Ben başından beri bu işe girmeyelim diyorum. Bu işin börekle falan alakası yok bence. Aleti ruhiyemiz bu işe uygun değil bizim.”